

راه کارهای مبارزه با اشرافی گری از منظر نهج البلاغه

رضا بنی اسدی^۱، زهرا خوش صفت^۲

^۱ استادیار گروه معارف، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی شهید صدوقی یزد، یزد، ایران (نویسنده مسوول)

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد زبان انگلیسی

چکیده

اشرافی گری نوعی حالت خود برتربینی است که در برخی افراد یا بعضی گروه‌های جامعه مشاهده می‌شود. این افراد و گروه‌ها از نظر اجتماعی به طور غالب در رده‌های بالای جامعه قرار دارند و از نظر سطح زندگی معمولاً در رفاهی بیش از رفاه عموم مردم هستند. زندگی اشرافی در بیشتر صور خود معمولاً با مفاسد بزرگ فردی و اجتماعی همراه است. مفاسدی مانند تحقیر، تمسخر، حسادت، اسراف و از همه بدتر فروپاشی اجتماعی از نتایج اشرافی گری است. با توجه به اهمیت ساده‌زیستی در شرع مقدس و دوری گزیدن از تجمل‌گرایی و اشرافی گری، برای ایمنی یافتن فرد و اجتماع از مفاسد آن ضرورت دارد راه‌های مبارزه با این خوی ناپسند شناسایی شوند. این مقاله که به روش توصیفی تحلیلی است در صدد بیان راه‌های مبارزه با اشرافی گری از منظر آموزه‌های نهج البلاغه است تا با شناخت این راه‌ها و مبارزه با این بیماری اخلاقی گامی در راه از بین بردن اشرافی گری بردارد.

واژه‌های کلیدی: امام علی A، نهج البلاغه، اخلاق، تربیت اسلامی، اشرافی گری